

Moje življenje v Zavodu

Pred dobrimi dvema leti sem zaključil šolanje v Zavodu za slepo in slabovidno mladino v Ljubljani zdaj Center IRIS, kjer sem obiskoval srednjo šolo. Prej sem eno leto obiskoval gimnazijo v Ivančni Gorici, še pred tem pa sem štiri leta obiskoval redno osnovno šolo. Od tam sem odnesel veliko tako dobrih kot slabih izkušenj.

Sicer pa sem v Zavod prvič prišel že pri kakšnih štirih ali petih letih. Tega se ne spomnim natančno. Na začetku sem bil izredno tih, praktično se nisem z nikomer pogovarjal, pa tudi vzgojitelji me k temu niti niso kaj dosti usmerjali, kar mislim, da glede na takratno starost in situacijo ni bilo prav. Tako sem bil bolj kot ne, prepuščen sam sebi. Bile so situacije, ko sem npr. želel pri hrani repete. To so bili zelo zoprni trenutki. Kar sedel sem in razmišljal kaj naj naredim. Vse skupaj se je na koncu le rešilo tako, da je prišel kdo mimo in me pogosto malo zadirčno vprašal kaj jaz tu samo sedim in čakam. Te težave so se nadaljevale še v prvih letih osnovne šole. Mislim, da je zelo pomembno, da se slepega otroka v prvih letih njegovega življenja v tujem okolju ob omenjenih situacijah razume. Prvi pred katerim sem začel malo bolj govoriti in prvi, ki je verjetno kriv, da sem sploh tako rekoč »spregovoril« pa je bil prijatelj Benjamin. Bila sva nerazdružljiva prijatelja. Še danes se najini telefonski pogovori zavlečejo tudi tja do ene ure. Sicer pa sem imel v Zavodu bolj malo družbe. Imel sem velike težave pri vključevanju v družbo. Občasno sem obiskoval psihologinjo, vendar nikoli nisem bil razumljen na pravi način ali pa jaz nisem znal prav izraziti tega kar me muči. Spomladi in zgodaj jeseni smo z »varuhainjami« kot smo jim takrat rekli, hodili dostikrat ven. Veliko smo se igrali na vrtu ali pa v peskovniku. Jaz sem bil večinoma z Benjaminom, kadar pa te možnosti nisem imel, sem bil pogosto sam.

Pojavile so se govorice o integraciji, ki so moje starše in tudi mene začele zelo zanimati. Kot sem že napisal, sem imel v Zavodu bolj malo družbe. To so vedeli tudi moji starši, zato je bil interes za vključitev v integracijo še toliko večji. Tudi s sošolci se nikoli nisem preveč razumel. Pogosto sem bil tarča posmehov in raznih pravokacij. To pa verjetno zato, ker sem bil precej nesamozavesten, nikoli se nisem znal postaviti zase. Vedno sem bil in sem še zdaj, bolj počasne narave. Zaradi tega sem imel nemalo težav. Vedno sem bil povsod zadnji. Pogosto me je bilo treba čakati. Vse to je izzvalo posmehovanja s strani učencev in neodobravanja s strani profesorjev, vzgojiteljev. Vse je postajalo čedalje huje. Skupaj s starši smo se odločili, da odidem drugam. Ko sem se redne šole začel zavedati resneje, me je je postalo strah. Sprva sem si na vsak način želel samo odhoda, a pokazalo se je, da sprememba okolja vendarle ni tako preprosta. Kljub temu pa je bil prvi vtis v redni šoli odličen. Sošolci in tudi učitelji so me vglavnem zelo dobro sprejeli. Imel sem srečo, ker sem sošolce večinoma poznal že od prej in tudi oni mene.

Tako je sledilo pet let redne šole, v katerih ni šlo brez težav. Prišlo je do odpovedi ledvic in tri leta sem bil vsako popoldne po trikrat na teden priklopljen na dializni aparat, kar je pomenilo skoraj ves preostanek osnovne šole. To sem zaključil s pravdobrim uspehom.

Vpisal sem se v gimnazijo, kjer pa so moje zdravstvene težave iz osnovne šole dobile epilog. Prvih nekaj ocen zapored je bilo negativnih. Začele so se psihične težave. Postal sem depresiven. To je najbrž tudi bilo krivo za prihod novih zdravstvenih težav. Marca so zdravniki diagnosticirali sum na zavrnitev ledvice – telo je začelo zavračati ledvico, ki so mi jo leto pred tem presadili. Od šole in

ostalih dejavnosti sem bil odsoten kar dva meseca. Šolska psihologinja nam je že pred vrnitvijo v šolo domov sporočila, da je nemogoče, da bi gimnazijo še naredil pozitivno. S tem se jaz nikakor nisem mogel sprizniti, dokler ni bila stvar zaključena in sem se bil, malo da ne, prisiljen vdati. Vse leto me je spremljala moja mobilna pedagoginja, ki mi je pomagala predvsem pri učenju angleščine. Soočila me je z neljubim spoznanjem, da so me v osnovni šoli prikrajšali glede ocen, ki so mi jih dajali, ker so bile te previsoke. To naj bi bil tudi eden izmed ključnih razlogov za neuspeh v gimnaziji. Vzrok za to početje pa verjetno tiči v mojih že omenjenih težavah z zdravjem in obiskovanju dialize.

Res je, da mi je povedala samo resnico in, da sem kasneje do tega spoznanja prišel tudi sam, vendar pa, če te nekdo seznanj s tako negativno resnico, ravno vriskati od veselja ne moreš. Še nekaj bi rad povedal. Ko je bila stvar z gimnazijo bolj ali manj že zaključena, je postalo jasno, da bom naslednje leto obiskoval Zavod za slepo in slabovidno mladino v Ljubljani. Ker pa ravno tisto leto v Zavodu zaradi premajhnega vpisa ni bilo prvega letnika, sem moral pogojno obiskovati drugi letnik. To je pomenilo, da sem poleg redne snovi in strokovnih izpitov moral popraviti še negativne ocene za nazaj, tudi angleščino. Moja mobilna mi je obljubila, da bom izpit iz angleščine opravljal že v prvih urah septembra, ko ostale snovi še ne bo toliko. Na izpit sva se začela tudi že pripravljati. Prišel je september, minil je, od izpita pa ne duha ne sluha. Nazadnje sem ga opravljal šele junija, ko sem, imel tri teste iz angleščine praktično zaporedoma. Rad bi povedal samo to, da si želim, da se to nikoli in nikomur več ne ponovi.

V Zavodu se je začelo vse nekako na novo. Začel se je proces okrevanja po porazu. Kljub vsemu pa tudi tokrat ni šlo čisto brez problemov. Kot sem že prej napisal, sem moral pogojno opravljal drugi letnik, kar mi je predstavljalo veliko težavo. Kljub nenehnemu trudu, sem se tudi tu na koncu moral vdati. Po še enem neuspehu, sem se vpisal nazaj v prvi letnik in vse začel znova. Vseeno pa sem zelo napredoval na samostojnosti in posledično na samozavesti. Po vstopu v prvi letnik, se je stabiliziral tudi učni uspeh. Uspešno sem opravil tudi poklicno maturo.

To je bil kratek povzetek zgodbe mojega šolanja.

Matija Bregar